

[Edel Saunte.]

Det er et meget stort spørgsmål, om det ikke ville være rigtigere med en ordning, der svarer til Københavns Byret, og det kan også være et stort spørgsmål, om det vil være rimeligt at ofre de meget betydelige midler, der skal til for at indrette retsbygninger i så mange kredse, som der her bliver tale om. Selvfølgelig bør man først og fremmest se på befolkningens interesser, men man må ikke glemme, at de i det væsentlige går ud på, at man nemt og hurtigt uden ventetid kan komme frem og tilbage til et retskontor eller til et retsmøde. Jeg er ikke helt overbevist om, at de — om jeg så må kalde dem — færdselslinier, som tilrettelægges for befolkningen ved den nye inddeling af kredse, er de rigtige. Gennem århundreder er befolkningens færdselslinier gået udefra og ind til København og i meget ringe udstrækning på tværs af kommunerne, hvis man må sige det sådan. Det vil utvivlsomt i visse tilfælde blive meget vanskeligt for mennesker, der bor i den ene ende af den nye retskreds for Lyngby-Taarbæk og Søllerød kommuner at komme til retsmøde i en retsbygning, der f. eks. er anbragt i Lyngby, som er den største bebyggelse indenfor området. Derimod vil det være meget nemt for dem at komme til København.

Jeg har en anden betænkelighed ved at lægge retskontorerne ud i lokale bygninger, og den gælder spørgsmålet om tinglysning. Sålænge der har eksisteret en eller anden form for registrering, har vi haft et samlet tinglysningskontor for disse distrikter. Hvis tinglysning nu skal kunne ske flere steder som foreslået, vil stadig alle de gamle tinglysningsprotokoller, servitut- og skødeprotokoller ligge inde på Blegdamsvej nr. 6, medens alle de nye dokumenter, der bliver indregistreret, kommer til at ligge ude på vedkommende retskontor. I København har vi en lille erfaring for, hvilke vanskeligheder noget sådant kan foranledige. Da Brønshøj og Sundby blev indlemmet i København og derved blev bragt ind under Københavns Byret, opstod der den situation, at alle nye dokumenter blev indregistreret i Københavns Byret i Hestemøllestræde, men alle de gamle dokumenter, der stod omtalt i protokollerne, fandtes ude på Blegdamsvej. Det har voldt alle dem, der skal efterse servituddokumenter, meget stort

besvær, fordi man faktisk aldrig vidste, hvornår man skulle finde dem i Hestemøllestræde, og hvornår man skulle finde dem på Blegdamsvej. Nu ser jeg i ånden, at vi skal på Blegdamsvej og se alle de dokumenter, som har betydning for ejendommene, hvis de er udstedt før 1955, men hvis de er oprettet efter 1955, skal vi ud og se dem i Herlev, Lyngby, Gentofte, Ballerup, eller hvor det nu kan være. Det betyder, at hver gang en ejendoms papirer skal efterses på tinglysningskontoret, skal man to, måske flere steder hen. Der er selvfølgelig den udvej at afskrive samtlige gamle dokumenter og lægge afskrifterne ud i kredsene, men det er en meget dyr historie. I Københavns kommune er man gået i gang med det; såvidt jeg husker, har vi i Københavns kommune, sålænge jeg har været der — det er 17 år — hvert år haft ret store bevillinger til afskrivning af dokumenter, blot på det lille område, vi har haft vanskeligheder med. Men når jeg ser, hvad der er af dokumenter ude på nordre og søndre birks tinglysningskontorer, dokumenter, som er aktuelt gyldige, vil det blive meget, meget store beløb, der skal til, hvis afskrivning af disse dokumenter skal finde sted. Nu må vi se på sagen i udvalget; jeg tør ikke sige andet, end at justitsministerens forslag er helt rigtigt, men jeg har altså visse betænkeligheder.

Med hensyn til Københavns Byret sker der en ændring i retsplejelovens § 15; det er ved § 3 i det foreliggende lovforslag. Jeg synes, det er rigtigt, at man ikke længere binder fordelingen af byrettens afdelinger til bestemmelser i selve loven, og jeg synes, det er dejligt, vi får en udvidelse af det faste antal dommere ved Københavns Byret; vi har altfor længe arbejdet med konstituerede dommere. Men jeg kan ikke lade være med at undre mig over, at man i § 3, stk. 2, fastsætter, at fordelingen af forretningerne skal foretages af justitsministeriet efter indhentet udtalelse fra præsidenten. Igennem hele vor retsplejelovgivning har vi arbejdet for, at dommere bliver så uafhængige af administrationen, som gørligt er, og det har også givet sig udtryk i de forskellige bestemmelser, vi har om sagernes fordeling i de retter, hvor der er flere dommere. Højesteretsbestemmelsen går ud på, at sagernes fordeling mellem dommerne bestemmes af præsidenten alene. Bestemmel-